

SÁRBOGÁRD és VIDÉKE

társadalmi, közgazdasági és kereskedelemügyi hetilap.

Megjelenik
minden csütörtökön

Felelős szerkesztő:
Nagyböllöni BAKÓ BALINT.

Előfizetési árak:
Égész évre . . . 8 korona.
Félévre . . . 4 korona.
Negyed évre . . . 2 korona.
Egyes szám ára 16 filler.

Október 6.

Mint panaszokba lördelt szív keserve
A búbanalós sirhalmok jelett;
Fájón bõrül szívünk lelünk egére
E gyász napon a bus emékezel.
Gondolatunk száll délkelet felé,
Hol imádása lérgyát meglelé.
Hol szent a föld s sobjajása hallszik;
Ahol az a tizenhárom alszik.

Oh szent a föld, amelyre verék hullott,
Szent a fűszál, mely sirjukon kihajt.
Szentelt a szellő, amely almatknál
Zokogva fájón olykor felsőhajt.
Szent az emlékezel, mely oda jár
Minden ősszel, mint a vandormadár,
Lelkesedni tőlük lángra gyulni,
És a hazát szeretni tanulni.

Mert jelenben nagy rélda nincs előttünk,
Ez az idő csak kalmarkodni jó.
Szent ideálók számúzó, kiviszve,
Tenyész csak a hiús korupció.
Bármely ügnyél — hogy megromlott a vér
Csak azt nézzük: mit hoz be, mennyit ér?
L'aragrafus gyilkolja az elvlet,
Elfelejtjük a raza szeretmet.

T A R C Z A.

Mariska:

Irta: Blau Mór.

(Folytatása és vé.e.)

Oh mennyi titkos aggodalmad és fajdalmad lehetett neked, mikor ajkad nem szólt soha.

S ki hitte volna, hogy te, ki annyira ohajtottad a hitelt, tényleg megfogod keresni is azt.

Elvégeztük a gymnasiumot, én egyetemre mentem. Egész iskolaévet fenn a fővárosban töltöttem, természetes tehát, hogy amikor június végével hazajöttem, az első látogatást nálatok, az én kis barátómnál tettem.

Otthon anyám beszélte, hogy völegenyed van s ohajtottam tudni, vajjon boldog vagy-e?

Az voltál. Egy pillantás reád meggyőzött róla, hogy a te kis szivecskéd is megtalálta a boldogság csendes révpartját. Egészen megszépültél. Arcod kiletelt s finom barna teintjén a sápadtság helyett egészséges rózsaszín ömlott el; szemed tiszta fény-

Illik azért nekünk zárandokolni,
Oda, hol áll a szobor, az emlék,
Mely meghall hősök élő gloriája,
S honfi szivekből már rég sülemlék. (1890)

Hol „Maros vize folyik csendesen”
Fölötte a vár áll félelmesen,
Svetra — mi ott miüden nap összező,
Bús árnyat a mult, de fényt a jövő.

Szent u szobor nekünk, miként az oltár,
Mert itt volt a nemzet Golgotája,
Október ő ha eljön, a magyar nép
Aldozni szivesen borúl rajá. —
Ott ragyog a 13 szent név,
Fényesíti immár 58 év,
Látására csendesül a banat,
Hiszen Nagypéntekre Husvét támad.

Honszeretet mélységés tengerében,
Ott fürösztjük meg nekünk szárnyait.
Hősök emlékezel tarsalagra
Erőre kel bennünk remény s a hit.
Azoknak, kik küzdenek a honért,
Az akasztófa is teremti babért.
Nem volt köztük „lázado” „lázó”
A vétek gyaláz meg, nem a bíló.

bea tündökölt mint a hegyi tó átlatzó kek-
tükre; szóval egy év nagy és szép leány-
tett léged.

Szivesen fogadtál, mint egy jó-barátot s parányi bársony kis kacsolddal azon-
nal töltdél számonra pár cigarettet.

Ezt már völegényem kedvéért tanul-
hattad meg, eddig nem állhattad a füstjét.

— Hát hogy van Mariska nagysád? —
kérdeztem.

— Hívjen csak Mariskanak — mon-
tad — maga gyermekkori jóbarát, s Károly
sem fog haragudni érte, sokát beszéltem
magáról, hogy mindig mily jó volt hozzám.

Egy kísért elmősoyodtál, azután foly-
lattad:

— Persze maga völegényemet nem ös-
meri. Főhadnagy a nyolcvanharmasoknál.
Majálison ismerkedtem meg vele, a francia
négyest táncoltuk együtt, — tetted hozzá
hamis szempillantással.

Megérteltem a finom célzást.

— Hát még, most sem feledte el régi
bűnőmet?

— Ah, dehogynem! Hisz most már
egész máskép van, most szeretem mind az
embereket, megbocsátottam mindent nekik,
mert boldog vagyok.

— Pedig nem hittem volna soha — szöl-
tál eikomolyodva, — azt gondoltam, hogy

Oh drága hősök! Arad vértanúi!
Csak port lipart a zsarnok bennetek,
Ti éltek itt szívünkben mindörökké,
Felénk sugárzik áldott lelketek;
Kik fölmentetek diszküldőtségbé
Az Isten elé a magas égbe,
Emlékteknél mi arcra borultunk,
Élái, halni töltek nálunk.

Nevetek mint lingoszlop széviriasztja
A zsarnokságnak farkaskölykeit,
S vezet minket az ígérlet földére,
Szent cél-kért küzdeni tanít, hevit.
Lesz még idő, mert hiszen „jönni kell”
Mikor e nép pünkösödöt ánni epel,
Mikor a szabadság mustia kiforr,
Addig tovább; . . tovább; . . excelsior!!!

Forgács.

Azon tisztelt olvasóink, kik elő-
fizetéseikkel még hátralékban van-
nak, kéretnek előfizetésüket mielőbb
eszközölni, nehogy a lap szétküldé-
sében fennakadás szenvedjen.

A kiadóhivatal.

engem nem lehet szeretni, hogy aki szerel,
az se magamért, hanem csak könyörtlethei
teszi. Ugy véstem mindig, hogy nagyon fö-
lösleges vagyok én másoknak is, meg ma-
gamnak is; nincs bennem semmi, ami va-
lakit hozzám vonzana, hogy az a kis jóka-
ral is, mit egy-kei jöszivü ember tanusított
irányomban, csak alánizna, amit a koldus-
nak nyujtanak. Elfeledtem a nevetést s ta-
lál, ha mosolyogtam is, olyan volt az ar-
com, mintha sirnék. Olyan sajnásagos aggó-
das volt bennem, mintha minden percen
vajami nagy baj örökre s tudom hogy az
örökösen aggályos, are nem kedves senki-
nek. Közönyös volt már előttem minden.
Mint a rabszolgá, úgy húztam a napi élet-
terhet és mégis féltem, hogy nem soká, hú-
m. Kétekedtem mindenkiben, mindenben,
csak egy hűtő horgonyom volt még, hogy
imádkozni tudtam.

De most nem kételkedik már, ugy-e?
kérdéte.

— Soká nem akartam hinni, hogy vö-
legényem engem magamért szeret. Sok fá-
radtságba próbálta kerüli elhitétni velem,
hogy engem is lehet szeretni. Azzal vaddöl-
tam mindig, hogy nem őszinte irányomban,
hogy én csak eszköze vagyok valami cél el-
érésére, de nem cél öngá. Ne csodálkoz-
zék, sok esélődés van, hogy ennyire elveszi-

A vértanuk évfordulóján

Berger Vilmos a sárbogárdi függetlenségi kör titkára az október 6-iki gyűlésnapon a következő beszédet tartotta:

Szomorú nap gyászos emléke megújul szívünkben minden évben. Akarjuk, hogy a sebek újra vérezzenek, akarjuk, hogy könnyeink újra folyjanak, mikor 1849. október 6-ára visszaemlékezünk. Remegjen meg a szív keblünkben, keserűség vonuljon bensőnkbe, átérezni, átérteni, mi nekünk az október 6-ika. Szabadságunk megbénulása, függetlenségünk halála. A szabadság zászlóját lobogtatta a magyar nemzet, a függetlenségért szállt harcba az osztrák kamarilla; a király rossz tanácsadói miatt, akik az ifjú fejedelmet félrevezették, akik a magyar nemzet eltörléséről álmództak. Ránk huszították a nemzetiségeket mind és azoknak — sajnos — nem kellett és ma sem kell sok biztatás, mindig szívesen harcolnak a magyarok ellen. És még sem becsüljük meg egymást, nem azt keressük, hogyan élhetnénk egyetértésben, hanem azt keressük, merre lehet még válaszfalakat emelni. Pedig a visszavonulás, az egyet nem értés ideje elő az október 6-ikat és amit egymás ellen mégsem akartak meg-

tenni a magyarok, megtették a gaz osztrák hóhérok.

Lehetünk szövetségesek az osztrákokkal, lehetünk jó barátok, sőt testvériesen is szerethetjük egymást, de ezt a napot nem feledjük el soha! Október 6-ának eltörölhetlen szomorú emléke örökké fennmarad a magyar nemzet szívében! A nemzet diszei, hős tábornokai, hazafias érzelmű miniszterelnöke és sok-sok nemes bajnok lelt halált, nem a dicsőséges harcban, mert ott nem tudtak babérokat szerezni az osztrák zsoldosok, mert a magyarokkal nem bírtak és az orosz hadsereg segítségét kellett idehozni, hogy a maroknyi magyar sereget legyőzhessék.

Midőn már legyőzöttek voltak a kezeikben, szőszegés árán fogták el a legjelesebb hadfiakat, kiket kötéllal gyilkoltak meg az aradi vár mellett. E szomorú napon végeztették ki: Kiss Ernő, Lázár Vilmos, Dezseffy Arisztid és Schweidel József tábornokok, ezek még kegyelem útján golyó általi halálra ítéltettek. Pöltenberg Ernő, Török Ignác gróf, Lahner György, Knezics Károly, Nagy Sándor József, Leiningen Westérburg Károly gróf, Aulich Lajos, Damjanics János és gróf Vecsny Károly kötéll általi halállal multak ki.

Tizenhárom hős tábornokot öl-

tek meg jogtalanul a 400 év óta Magyarország jogait bitoló osztrák zsoldosok hóhérai; kiknek a gaz Haynau volt főparancsnokuk.

A nép csak a kivégzés után tudta meg az eseményeket, tömegesen tódult a vesztőhelyre, hogy a gyalázatosan legyilkolt nemes honfiakért imádkozzék!

Mi is imádkozzunk:

Mindenható Istenünk! Küldj a magyar nemzetnek jobb napokat, mint a milyeneket az osztrák közösségben átélt; küldj fényugárt, mely elvezessen bennünket az igazi hazaszeretet forrásához. Áld meg azok emlékét mindörökké, akik a hazáért éltek, szenvedtek és meghaltak. Gyujts szívünkbe nemes érzelmeket, hogy egyetértve szeressük egymást, szeressük a hazát rendületlenül, Amen.

HIREK.

Betörések és rablások. Egy szervezett rabló banda működik Sárbogárd és vidékén, melynek kézrekerítésére a legnagyobb hajszát van folyamatba téve, de eddig még eredménytelen. Ezen szervezett banda e hó 7-8-ika közti éjjel 12 órakor a sárbogárdi vasuti állomás mellett az úgy nevezett Kispusztán kezdte meg gaz tettét. Taby Károly vasuti tiszt lakásába akartak behatolni;

tették a bizalmamat.

— Igaz, ha az ember sokszor csalódik, akkor keveset hisz, de azért nem szabad teljesen bizalmatlanoknak lennünk, mert sokszor sokat, vagy vakmerően remélünk s akkor magunkra vessünk, ha csalódás ér bennünket.

— Nem, — feleléd — most az egyszerű nem vagyok bizalmatlan, a szívem megtanított hinni, remélni, boldog vagyok s nem volnék az, ha nem hinnék völégényem őszinteségében. De ha most is csalódnám, ha az az édes érzélem, mely most egész lényemet átjárja, csak tűnő álom volna, akkor tudom, hogy nem élnek többet; ezt a nagy kétségbeejtő csalódást már nem bírná meg az én gyöngye szívem.

Édesanyád lépett a szobába, még veled váltottam pár udvarias szót, aztán, hogy látogatásom hosszúra ne váljék, távoztam.

Azon a nyáron keveset találkoztunk. Neked völégényed volt és én boldognak tudtalak, tehát megláztul a kapocs is, amely bennünket összehűzött.

Nehéz év következett reám. A tanulás mellett a megélhetés gondoljai is a nyakamba szakadtak, ne vedd hát rossz néven, ha csak ritkán jutottál az eszembe. Juniusban ismét hazamentem a nagy szünidőre.

Egészen megvoltam lepve, mikor hallottam, mi történt nálatok, míg én távol voltam. Visszaküldötted a jegygyűrűt völégényednek s most beteg, nagyon beteg vagy s nem is fogsz föllábadni soha.

Kérted anyámat, ha megjövök, hogy menjek el hozzátok.

Hogyne mentem volna.

Szép verőfényes délután volt. Te künn ültél a puha szőllőben, a fűgásban, meleg gyapjutarokba pólálgatva. A napfény át-sűrődött a szőlőlevelek hasádekain s az aranyszínű sugáresikók enyelegve libegtek ide s tova, mikor a szellő keresztülfűtött a lombok közt.

Szép voltál halvány átlátszó arcoddal, lázas fényben csillogó szemelddel s oly megható volt ajkad körül az a bágyadt mosoly, amellyel üdvözöltél.

— Ugy-e nem gondolta, hogy így találkozzunk?

Nem tudtam válaszolni, valami vigasztalót akartam mondani, de a torkomat úgy elszorította valami keserű érzélem.

Mégis mosolyogni próbáltam, de a te éles szemeid észrevették, hogy ez csak olyan akaratos mosolygás.

— Ugyan, ugyan, ne titkolja, hogy megszánt, hisz maga még mindig az én hitem maradt.

— Igen, Mariska, az vagyok, őszinte hűve, de ha kegyed őszinteséget vár tőlem, szabad nekem kérnem azt?

— Tudom mit akar, — válaszolád — elmondjam azt, amit senkinek sem mondtam; megmagyarázzam, amit senkisémet értene.

— Másnak nem is mondanám, más föl sem fogná, de Ön előtt nem volt titkom, ismeri az én lelkemet s tudja, hogy a mi történt, annak úgy kellett történnie.

— Hogyan volt az? Fajó sebet tépek föl, mikor beszélek róla s mégis jól elmondani valakinek, aki megért engemet.

Boldog menyasszony voltam. Rózsás álmokat szőttem, azt hittem, hogy találom egy igazán szerető szívet, hogy végül a kinszenvedések útjának. Pedig az igazi gölgotha még hátra volt.

— Hallgassa csak, hogy törött meg az én szegény szívem!

— Február havának első napján volt a jótékony növény: bája, rá három hétre lett volna az esküvőnk. En is elfementem a völégényemmel. Vidám voltam, egész nap örültem az estének s hűség ugyan, de mikor fölytettem, a selyem brocát bái ruhámat, magamnak is tetszettem. Beléptünk a bái terebe.

— Amint a csillárok vakító fénye a szemembe esapott, oly kicsinynek, oly rútának éreztem magamat a többi leányokkal szemben. Félelmi vett rajtam erőf, görcsösen kapaszkodtam Károly karjaiba, ki még ott a sok férfi között is a legszebb, legdelebb volt. Rátékittettem mély vizsga pillantással s láttam, hogy az ő szeme mohón merül el a nyüzgő tömeg szemléletébe es akkor azt gondoltam, hogy én egész életemen át csak egy fölösleges különöz fogok lenni az ő karján, kit megszokva majd észre se vesz, akar csak a kardot oldalán. Ne nevessem ki, ez a hasonlat jutott eszembe.

Nemsokára kezdetel vette a tánc. Mi is belevégnyültünk, kezdtem magam kissé jobban érezni.

még pedig úgy, hogy az ablakot vágta ki a falból, szerencsére Taby fölébredt mire a tolvajok elmenekültek. Ezután Egyed Mihály vasut melletti vendéglős jégvermet verték fel és onnan minden ételmi cikket magókkal vittek. Innen Reisz Herman fakereskedőnek lakására mentek csaknem szemben a csendőrlaktanyával — ott az ablakon bemásztak 800 korona értékű arany neműt raboltak el. Itt zajt ütöttek, a csendőrség oda ment, de már akkor csak hült helyöket kapták a gonosztevőknek. Még ezek után is volt bátorsága ezen rabló bandának a Tatay Béla, Krausz Fülöp és fia üzleteit meg rohanni, az ajtókat a sarkából kifeszítették, a redőket levágták stb. Érdekes, hogy a hol észre vették őket és ki kiáltottak a zajra, azon feleletet adták vissza, hogy legyenek nyugodtak éjjeli örök vagyunk, csak aludjanak. Még szerencsét próbáltak Deutsch Ignác kereskedőnél és Kiss Ferenc gazdálkodónál mely utóbbitól egy nyaklót és láncot loptak el. Miután a banda Sarbogárdon a főút vonalán végig a feirt gaz munkát elvégezték az idő előre hatádt elmenekültek. Örsön át Ódön majorig, itt Czineer Györgytől minden enni valót magókkal vive állítólag Egres felé mentek, Örs pusztán meg előző éjjel az intézőség irodáját törtek fel, azonban onnan megugrasztották őket. A nyomozást Takáts István csendőrszervező folytatja de még eddig eredmény nélkül. Ha a szép októberi napokon is ily bátorsággal megkezdődött a lopás,

mi lesz a november és decembert hosszú és sötét éjszakákon. A csendőrség létszáma pedig oly csekély Sarbogárdon, hogy lehetetlen künn és benn is a terhes szolgálatot teljesíteni. A sarbogárdi csendőrség szaporítását multhatatlan szükségesnek tartjuk.

— **Családi perpatár.** E czim alatt multi számunkban kiadott közleményt Baki Mihálynak szerkesztőségünkben megjelent előadott kérelme folytán közöltük — holott most kiderült, hogy nem éppen úgy áll a dolog. Igaz, kutya jár a kertben, de nem Hamar Gábor személyében, Hamar Gábor magát ártatlannak valja, de masok is jóvaló erkölcsű embernek ismerik, hanem elment biz Baki Mihályné azért mert férje jobban érezte magát a korcsmába mint saját házában.

— **Ehkészt gyorsvonat.** E hó 7-én a Fiume felől érkező gyorsvonat reggel 7 óra helyett csak 11 után tehát 4 1/2 órai késéssel érkezett Sarbogárdra, úgy hogy annak kiindulása után nyomban beérkezett a 12 órai gyorsvonat, s így a Sarbogárdról Pestre utazók tetszes szerint válogathattak, hogy melyik vonattal utazzanak. Késedelem oka — állítólag egy szikla leomlás volt.

— **Temetetlen állatok.** E hó 6-án délután Hatvan pusztán az uon és közvetlen a tanya airt sertés veszben elhullott állatok hevertek. A kik látták — megborrákoztak hogy a sertés veszben elhullott állatok ott hevernek. Hát nincs elég gond fektetve arra hogy az ilyen állatokat azonnal meg sem misítsék — elássák? Kit terhel a mulasztás? Hol van a hatóság?

— **Ismét betörés.** Hatvan pusztán 8-án este míg a tanító a vendéglőben volt — egy rövid óra alatt — lakásából ruhát és 10 koronát a betörők elvittek. Sarbogárdot és vidékét a betörő banda rettegésbe tartja.

— **Vendéglő bérbeadás.** A Sarbogárdi nagyvendéglőt a közéleti község e hó

9-én tartott ülésében a pályázók közül Vukán Lajosnak adta bérbe.

— **Öngyilkosság.** Horváth József abai 40 éves gépész vasárnap éjjel 12 óra körül az ottani olvasókör ablaka alatt pillanatnyi elme zavarában föbelötte magát. Ezt megelőzőleg azonban vadász foggyerének egyik töltését ezideig ismeretlen okból az ablakon át az olvasókör helyiségébe belötte de szerencsére senkit sem talált. Felesége és két kis gyermeke gyászolják.

— **Tűz.** E hó 6-áról 7-ére virradó éjjel ezideig még ismeretlen okból tűz támadt Szávod Emil kishöröskői bérgazdaságában, mely 3 szalmakaput elhamvasztott. A kár 1000 korona.

Kiadó- és laptulajdonos: **Spitzer Jakab**

KARCOLATOK.

A káplár ur titkolt szerelme.

Szép holdvilágos esteként, a mikor a nagy kaszárnyában rendezén lenyugodott már az utolsó baka is, egyedül csak a Káplár uram ült egy ablak mellett mindig — szomorúan elmérengeve.

Nagy lelki gyötrelmeket alott ki. Legalább csendes visszavonultsága e mellett bizonyított. Baját sóha sem arult el környezetének, a miért őrmestere mindig rossz szemmel nézte őt.

Beteg volt.

Sebeire azonban — mint mondá — egyedül otthon — övétől remélt gyógyító irt.

Nem is várta senki ideigényes szabadoságolását közeledését, a mely öröme el, mint ő. A mikor ezt megkezdte — hazafelé indult, színté kigyuladt lelkeséssel dudolgatva:

„Szület után lesz az esküvőm.

ban lettem. Azt hitte, most is a tanc állott meg.

En tehát szép lassan lebontottam magamról a téli kabátot, takarót, a kocsis ablakát neszterendül lecsuszítottam s engedtem a hideg, éles éji levegőt keblemre jönni és én úgy ültem ott csak vékonyka hál bluzban, a dermesztő téli hidegben. Tudtam, hogy ez az én gyöngye szervezetemet megfogja ölni, de hisz megakartam halni.

Anyá nem vett észre semmit.

En még akkor éjjel, hogy hazaérkeztünk, megartam a levelet Károlynak:

— Nem akarom, hogy miattam boldogtalan legyen; vegye el, akit szeret. Ez volt benne és hozzácsatoltam a jegygyűrűt.

Többet nem is tudtam volna írni, úgy remegett a láztól kezem. Tudógy uladása estem, vért is hánytam s most még mindig beteg, nagyon beteg vagyok.

Ezeket mondottad te egyre halványuló areccal, remegő ajkakkal.

Es én néztem végig a lugas ringó árnyakkal börtölt útjain, hol mi, mint gyermekek olyan sokat jatszottunk.

De hamar el is szalad az idő, de gyorsan meg is öröl bennünket.

Két hétre rá megkondifottak kétszer a kis harangot s az emberek azt mondták, téli anyhalott van.

El is kísértünk, meg is sirattunk.

Aztán most már megpihentél. Többé nem fogsz csalatkozni, nem kell már szenvedned többé. Az emberek el is feledtek, csak én, ki a te fajú sz vednek nagy titkát ismerem, csak én járok ki néha-néha a sírhoz imádkozni, hogy édes legyen a te álmod, édes kis Mariska.

— De a fejem fájt kissé.
— Mig tehát Károly egyik rég nem látott ismerősével beszédbe elegyedett, ki mentem a téli kertbe.

— Tudja, a bálterem mellett a hosszú, széles veranda, amelybe ilyenkor pálmákat székeltak hordani s azokból csoportokat csinálnak, ott mégis kissé üdöbb a levegő. Egy kicsit tovább maradtam ott, mert jólesett a pihenés, meglehetősen sűrű lombcsoportozat mellett huzodtam meg, hogy annál zavartalanabban lehessenek.

— Egyszerre csak sutgó beszédet hallottam. Nem figyeltem volna oda de a hangok ismerősöknek tetszettek. Szívem lázasán kezdett lüktetni, de kezem rászorítottam és ott maradtam. Előrehajoltam. Az ajtónyíláson átszűrődő fénynyaláb rájuk esett s megismertem őket.

— Károly volt a Bokor Jolánával.

— Hisz ismeri, — tetted hozzá édes hangon.

— Gyönyörű leány lett. Magas, erős termetű mellett én egészen eltörpültem, mérészen villogó szeméi, vérpiros paranesoló ajkai voltak.

— Noha t mégis meglesz? szolt sutgó, indulattól reszkető hangon.

— Mit csináljak Jótán, ha el nem veszem, az adósság tönkre tesz, elvesztem a tisztí bojtot, sőt a becsületemet.

— Hahaha! — kacagott gúnyosan — tehát pénzen vesz magának vőlegényt az a kis szalmavirág. Nos az igaz, én annyit nem adhatok érte.

Ott állott előtte az, aki az én szivem bálványa volt, mint a rabszolga királynője előit. Egyenes alakja meggörnyedt, szeméit nem mert fölemelni, ő, a teremtés korónája egy gyöngye nő előtt. E percben már nem szereltem, nem, megutaltam őt. Kacagni lett volna kedvem, kikacagni ezt az egész nyomorult, képmulató világot s meghalni a kacagásban.

Künn a keringőnek vége lön, többen is jöttek be s ök keztu kiosontak. Anyának mondtam, hogy rosszul érzem magamat, menjünk haza. Károly lelkisért a kocsishoz elakart velünk jönni hazáig, de én kértem, hogy hagyjon magunkra s így csak anyával indultunk.

Nem tudom azokat a percekét jól elmondani. Ujult, tépő erővel markolt szivembe a tudat, hogy engem nem szerethet senki, hogy én csak arra való vagyok, hogy mások boldogságát megrontsam. Örült voltam, azt hittem, hogy engem, azt a csunya, kedélytelen teremtest ő, a férfi szépség ideálja szeretni tudná, pedig csak a vagyonom volt, amit szeretett.

Megbocsátottam neki, én voltam a bálga. Föl-fölzokogott bennem az élet kínzó fájdalma, mert mégis szerettem, mert mégis iszonyu nehéz volt kitépni szivemből azt, akit már a magaménak hittem. Meglepett a vágy meghalni, amit már egykor annyira kívántam, újból egyedüli óhajom lett. Valami gonosz indulat egyre sutgotta bennem: halj meg, hisz látod, ugyisam érdemes élni, hisz téged már mindenki elhagyott.

S tudja mit tettem?

— Anyácska szeméire raborult a szendergés; tudja nálam többször előfordult olyan pillanatnyi rosszullet, aztán csak ismét job-

— Oly vigan ment haza, mint a ki sohase jő vissza többé. Alig mult el azonban egy hét, — ismét látható volt.

Visszajött.

Mély gondolatokba merülve sétálgatott éppen a kantinnak egyik — viraggal telt ablaka előtt, — midőn a kapitányavat találkoztott. Ez megszólította őt s nem kevés gyanakodással kérdé: „Mi járásban van itt Káplár, — hiszen hazament szabadságra! Mi az hogy mégis itt van?”

Hát Kapitány-ur, — felelé (zavarában és egy fájdalmas pillantást vetve a nefejejével telt ablak felé) úgy van az tetszik tudni, hogy hát:

„Ki a Panni borát issza.

Vágy a szíve hozzá vissza!”

Gondolatok.

A női mozgalom a nőknek minden olyan jogot meg akar szerezni, ami a férfiaknak még nincs meg.

Adám a bűnbeesés után bizonyára örült annak, hogy a jó Isten nem mind a 24 bordájából csinált asszonyt.

Valószínű, hogy Danté az aranyeső után sok mindent vásárolt csak aranyesőt nem.

444 szám.

1907. végrh.

Arverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881 évi LX. tc. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a bpesti VI. ker. kir. jarásbíróságnak 1907. évi Sp. IV. 1452/2 számú végzése következtében Dr. Eri Ignác ügyvéd által képviselt Racz testvérek javára Kaczenbach Gusztav ellen 148 kor. 80 fillér s jár. erejéig 1906. évi november hó 6-án fogantatott kielégítési végrehajás útján le- és felülfogalt és 2013 koronára becsült következő ingóságok, a m. bolti árak nyilvános árverésen eladottnak.

Mely árverésnek a sárbogárdi kir. jarásbíróság 1907-ik évi V. 268/7. számú végzése folytán 115 kor. 09 fillér tőkekövetelés; 148 kor. 80 fill. után 1906. január hó 7-től 1907. január 28-ig, 115 kor. 09 fillér után 1907. január 28-tól 5 % kamattal, 1/3 % váltódíj és eddig összesen 86 kor. 25 fillérben bírólag már megállapított költségek erejéig Czeezén, ados üzletében leendő megtartására 1907. október hó 21-en délután 12 órája határidőül kitűzték és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsoron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfogaltatták, és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t-c. 120. §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Sárbogárdon, 1907. évi október hó 6. napján

Bakó Bálint

kir. bír. végrehajtó

Névjegyeket, eljegyzési és lakodalmi értesítéseket a legújabb divatu papirokon csinos és izléses kivitelben készít
Spitzer Jakab könyvnyomdája
Sárbogárdon.

A kiadóhivatal ezennel közhírré teszi, hogy ingatlan árverési hirdetményeket 7 koronaért, ingókat pedig 6 koronaért közöl.

Olcso

csomagoló papír!

63/90 nagy, 50 kl. súlyú

szürke csomagoló 100 iv

1 kor. 80 f.

kék csomagoló 100 iv

2 kor. 30 f.

kapható **SPITZER JAKAB**

papirkereskedésében

SARBOGÁRDON